

1

Omenirea trecea prin momente deosebit de grele.

Aflat la volanul automobilului închiriat, Rayford Steele începea să se resimtă. Genunchii îl dureau deoarece căzuse pe trotuar atunci când înțelesese semnificația devastatoare a pierderii pastorului Bruce Barnes. În ciuda faptului că avea să se prelungească timp de câteva zile, suferința fizică era neînsemnată în comparație cu gândul că pierduse din nou o persoană apropiată.

Rayford simțea că Amanda îl urmărea cu privirea. Aceasta îl atinse pe picior în semn de compasiune. Aflați pe bancheta din spate a mașinii, Chloe, fiica lui Rayford, și Buck, soțul ei, îl cuprinseseră după umeri.

„Ce se va întâmpla acum cu noi? se întreba Rayford. Ce ne vom face fără Bruce? În ce direcție ne vom îndrepta?”

Postul de radio pe care îl ascultau continua să prezinte știri despre haosul, actele de vandalism, teroarea și distrugerile în masă care se instalaseră peste tot în lume. Nefiind în stare să scoată un cuvânt din cauza nodului pe care îl avea în gât, Rayford se concentra asupra traficului, încercând să evite blocajele. De ce ieșiseră oamenii pe străzi? Ce se așteptau să vadă? Nu se temeau de alte atacuri cu bombe sau de efectele radiațiilor?

– Trebuie să ajung la biroul din Chicago, spuse Buck.

– Vei putea folosi mașina după ce vom ajunge la biserică, îngăimă Rayford. Trebuie să le transmit și celorlalți enoriași vestea referitoare la Bruce.

Forțele de ordine ale Comunității Globale supravegheau acțiunile poliției locale și ale echipelor desemnate pentru rezolvarea situațiilor de urgență, în timp ce acestea dirijau traficul și încercau să-i convingă pe cetățeni să se întoarcă la casele lor. Datorită experienței pe care o capătase în anii de când locuia în Chicago, Rayford reușise să evite blocajele de pe drumurile principale, mergând pe drumuri alternative și pe străduțe laterale.

Rayford se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să accepte propunerea lui Buck de a conduce în locul lui, însă nu dorise să se arate copleșit de situație și refuzase dînd din cap. „Orgoliul unui pilot nu cunoaște limite!” De fapt, Rayford și-ar fi dorit să se ghemuiască și să plîngă pînă cînd ar fi adormit.

La doi ani de la dispariția soției și a fiului lui, împreună cu milioane de oameni, Rayford nu își mai făcea iluzii în legătură cu soarta sa în condițiile unui viitor sumbru. Fusese distrus de pierderea celor dragi și trăise cu povara suferinței și a regretului. Era atît de greu...

Rayford știa că existența lui ar fi putut fi și mai tragică, dacă nu și-ar fi recăpătat credința în Hristos și ar fi rămas pierdut pe vecie, dacă nu s-ar fi îndrăgostit din nou și ar fi rămas singur, în cazul în care Chloe ar fi dispărut și ea sau dacă nu l-ar fi cunoscut pe Buck. Toate aceste lucruri îi demonstau că avea pentru ce să fie recunoscător. Dacă ceilalți trei pasageri din mașină nu i-ar fi fost aproape, Rayford nu ar mai fi găsit voința necesară pentru a continua ceea ce începuse.

El nu își putea imagina cum ar fi fost viața lui dacă nu l-ar fi cunoscut și nu l-ar fi îndrăgostit pe Bruce Barnes. Acesta îl învățase atît de multe, îl luminase și îl inspirase cum nimeni altcineva nu reușise să o facă. Nu numai cunoștințele și predicile lui Bruce

îl motivaseră, ci și pasiunea acestuia. Acel om încetase să se mai îndoiască de faptul că ignorase cel mai mare adevăr care fusese vreodată dezvăluit omenirii și nu avea de gând să mai repete această greșeală.

– Tată, mi se pare că cei doi gardieni de pe pasarelă îți fac semn să oprești, spuse Chloe.

– Încerc să nu îi bag în seamă, îi răspunse Rayford. Acești oameni care încearcă să își dea importanță au impresia că știu să dirijeze traficul. Dacă ar fi să le dăm crezare, atunci nu ne-am mai mișca din loc ore întregi. Tot ce vreau este să ajungem odată la biserică.

– Strigă ceva în portavoce, interveni Amanda, coborînd geamul cîțiva centimetri.

– Hei, domnule de la volanul Lincolnului! tună o voce.

Rayford închise repede radioul:

– Sînteți Rayford Steele?

– De unde au aflat cum te numești? întrebă Buck.

– Oare rețeaua de informatori a Comunității Globale nu are limite? izbucni Rayford, dezgustat.

– Dacă sînteți Rayford Steele, vă rog trageți vehiculul pe banda de urgență, se auzi din nou vocea.

Rayford se gândi să ignore spusele, dar decise să nu dea curs impulsului de moment. Nu avea cum să scape de acele persoane de vreme ce îi aflaseră identitatea. Însă cum reușiseră să afle cine era?

Rayford trase pe dreapta.

Buck Williams își luă mîna de pe umărul lui Rayford și, întinzîndu-și gîtul, văzu doi soldați îmbrăcați în uniforme coborînd grăbiți scările pasarelei. Buck nu putea să-și explice cum reușiseră forțele Comunității Globale să îl găsească pe Rayford, însă știa că nu ar fi fost bine dacă ar fi fost descoperit în tovărășia pilotului personal al lui Carpathia.

– Ray, spuse el repede, am un rînd de acte false pe numele de Herb Katz. Spune-le că sînt un coleg de-al tău sau ceva de genul ăsta.

– Bine, îi răspunse Ray, însă cred că mă vor trata cu respect. Evident, Nicolae încearcă să reia legătura cu mine.

Buck spera din tot sufletul ca Ray să aibă dreptate. Explicația oferită era plauzibilă: Carpathia dorea să se asigure că pilotul lui era teafăr și nevătămat, astfel încît să îl conducă la Noul Babilon. Cei doi militari se aflau acum în spatele Lincolnului, iar unul din ei comunica prin stația de emisie-recepție, pe cînd celălalt purta o conversație pe telefonul mobil. Buck se hotări să preia inițiativa și deschise portiera:

– Vă rog, rămîneți în mașină, i se adresă soldatul cu aparatul de emisie-recepție.

Buck se trînti pe bancheta mașinii și își schimbă actele de identitate false cu cele autentice. Chloe era înspăimîntată. Buck o luă de după umeri și o trase mai aproape de el:

– După toate probabilitățile, Carpathia a transmis un comunicat tuturor punctelor de control. Știa că tatăl tău a închiriat o mașină, așadar, nu i-a luat mult timp ca să afle unde este.

Buck nu își dădea seama ce anume făceau cei doi militari în spatele mașinii. Tot ce știa era că soarta lui în următorii cinci ani se schimbaseră într-o secundă. În urmă cu o oră, atunci cînd izbucniseră conflictele la nivel mondial, Buck se întrebaseră dacă el și Chloe aveau să supraviețuiască perioadei de Pămînt ce avea să vină. Acum, cînd Bruce nu se mai afla printre ei, Buck se întreba dacă *era de dorit* să supraviețuiască. Perspectiva de a ajunge în Rai și de a I se alătura lui Hristos i se părea mult mai atractivă decît aceea de a trăi în haosul care pusese stăpînire pe Pămînt, chiar dacă Buck ar fi trebuit să își dea viața pentru asta.

Soldatul care avea stația de emisie-recepție se apropie de geamul din dreptul șoferului, iar Rayford îl deschise.

– Sînteți Rayford Steele, nu-i așa?

– Depinde cine întreabă, îi răspuse Rayford.

– Mașina cu acest număr de înmatriculare a fost închiriată la Aeroportul O'Hare de către o persoană care pretindea că se numește Rayford Steele. Dacă numele dumneavoastră nu este acesta, atunci vă aflați într-un mare impas.

– Sper că sînteți de acord cu mine atunci cînd spun că ne aflăm cu toții într-un mare impas, spuse Rayford.

Buck era amuzat de aplombul lui Ray în acele circumstanțe.

– Domnule, trebuie să îmi spuneți dacă sînteți sau nu Rayford Steele.

– Eu sînt.

– Puteți să probați această afirmație, domnule?

Buck nu îl mai văzuse niciodată pe Rayford atît de nervos:

– Mă opriți și strigați la mine printr-o portavoce, apoi îmi spuneți că mă aflu la volanul mașinii închiriate de către Rayford Steele, iar acum vreți să vă dovedesc că sînt cine credeți dumneavoastră că sînt?

– Domnule, trebuie să înțelegeți că mă aflu într-o situație deosebit de delicată. Însuși Potentatul Comunității Globale, domnul Carpathia, se află la celălalt capăt al unei legături telefonice securizate. Nici măcar nu știu de unde sună. Dacă trebuie să i-l dau la telefon pe Rayford Steele, atunci trebuie să mă asigur că sînteți, într-adevăr, Rayford Steele.

Buck era fericit că jocul lui Rayford de-a șoarecele și pisica distrăsese atenția celor doi soldați de la ceilalți pasageri ai vehiculului, însă bucuria lui nu dură mult. Rayford scoase din buzunarul de la piept portmoneul cu actele de identitate și, în timp ce reprezentantul forțelor Comunității Globale le studia, acesta întrebă indiferent:

– Cine sînt persoanele care vă însoțesc?

– Rude și prieteni, îi răspuse Rayford. Dar să nu îl lăsăm pe Potentat să aștepte.

– Va trebui să vă rog să purtați această convorbire în afara vehiculului, domnule. Măsurile de securitate impun asta.

Rayford oftă și ieși din mașină. Buck și-ar fi dorit ca militarul cu stația de emisie-recepție să se facă nevăzut, însă acesta de-abia se dădu din calea lui Rayford și îi făcu semn să se îndrepte spre colegul lui care avea în mînă telefonul mobil. Apoi, soldatul se aplecă și i se adresă lui Buck:

– Domnule, în cazul în care vom fi nevoiți să îl transportăm pe comandantul Steele la locul de întîlnire, veți fi în stare să preluați responsabilitățile acestuia legate de vehicul?

„Oare toate persoanele îmbrăcate în uniformă vorbesc în felul acesta?“ se întrebă Buck.

– Bineînțeles.

Amanda se aplecă în dreptul geamului.

– Eu sînt doamna Steele, interveni ea. Îl voi însoți pe domnul Steele indiferent de destinația acestuia.

– Aceasta depinde de Potentat, spuse gardianul, și de numărul de locuri disponibile în elicopter.

– Da, domnule, spuse Rayford, vorbind la receptor, ne vom vedea cît de curînd.

Rayford îi dădu telefonul mobil celui de-al doilea gardian:

– Cum vom ajunge la destinație?

– Trebuie să sosească un elicopter dintr-un moment într-altul.

Rayford îi făcu semn Amandei să deschidă portbagajul, iar apoi să se întoarcă în mașină. În timp ce își punea pe umăr geanta amîndurora, Rayford se aplecă în dreptul geamului ei și șopti:

– Eu și Amanda trebuie să ne întîlnim cu Carpathia, însă acesta nu mi-a putut spune unde se află sau locul în care ne vom întîlni. Nu poți avea prea mare încredere în legăturile telefonice, chiar dacă par sigure. Am impresia că nu se află prea departe, doar dacă nu ne vor duce cu elicopterul pe un aerodrom, iar de

acolo o să zburăm în altă parte. Buck, ar fi bine dacă ai reuși să returnezi mașina companiei de închirieri auto în cel mai scurt timp cu putință, altfel va fi ușor să se facă legătura între noi.

Cinci minute mai târziu, Rayford și Amanda se aflau la bordul elicopterului.

– Ai idee unde ne îndreptăm? strigă Rayford către unul dintre reprezentanții forțelor Comunității Globale.

– Mergem la Glenview! îi răspunde pilotul.

– Dar Baza Aeronavală Glenview este închisă de ani de zile! protestă Rayford.

Pilotul elicopterului se întoarce spre el:

– Pista principală e încă în stare de funcționare! Omul se află acolo acum!

Amanda se aplecă spre Rayford:

– Carpathia se află deja în statul Illinois?

– Probabil a părăsit Washingtonul înainte de izbucnirea incidentelor violente. Credeam că l-au escortat la unul dintre adăposturile antiaeriene ale Pentagonului sau ale Administrației Securității Naționale, dar serviciile secrete au anticipat faptul că acestea ar fi fost primele locuri pe care le-ar fi atacat forțele insurgente.

– Asta îmi aduce aminte de momentele când eram proaspăt căsătoriți, spuse Buck în timp ce Chloe se cuibărea lângă el.

– Ce vrei să spui cu „proaspăt căsătoriți“? Încă sîntem înșurăței!

– Ssst! spuse Buck repede. Ce spun despre New York?

Chloe dădu sonorul radioului mai tare:

– „... Situația dezastruoasă din inima Manhattanului. Clădiri distruse de bombe, ambulanțe care încearcă să își facă drum printre dărîmături, reprezentanți ai Apărării Civile care caută să-i convingă pe cetățeni să rămînă în adăposturile subterane.“

Buck simți panica din vocăa reporterului de la radio, în timp ce acesta continua:

– „Eu însumi îmi caut un adăpost în acest moment, deși probabil este prea târziu pentru a evita efectele radiațiilor. Nimeni nu știe cu certitudine dacă dispozitivele detonate erau sau nu nucleare, însă am fost sfătuiți să nu ne asumăm riscuri inutile. Pagubele au fost evaluate la miliarde de dolari. Lumea nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. Efectele devastatoare se pot vedea pretutindeni. Toate nodurile importante ale rețelelor de transport au fost închise în cazul în care au scăpat neatînse. Blocajele de trafic au afectat Tunelul Lincoln, Podul Triborough, precum și majoritatea arterelor de circulație din New York. Metropola de odinioară arată astăzi ca un decor al unui film cu temă apocaliptică. Acum voi preda legătura filialei Cable News Network / Global Community Network din Atlanta.“

– Buck, spuse Chloe, casa noastră. Unde vom locui de acum înainte?

Buck nu îi răspunde, ci își ațintise ochii asupra mașinilor aflate în trafic și urmări norii de fum negru și flăcările roșietice care se puteau zări din cînd în cînd înălțîndu-se în aer deasupra zonei Mount Prospect. Era de așteptat ca și Chloe să se îngrijoreze în legătură cu locuința lor, însă Buck era mai puțin preocupat de asta. El ar fi putut trăi oriunde și, aparent, o și făcuse. Atît timp cît o avea pe Chloe și un adăpost, Buck avea să se descurce, însă soția sa considera mansarda costisitoare de pe Fifth Avenue drept căminul lor.

Buck deschise gura în cele din urmă:

– Nu vor permite accesul în New York timp de cîteva zile, poate chiar mai mult decît atît. Chiar și în cazul în care mașinile noastre nu au fost afectate de evenimente, nu le vom putea utiliza.

– Ce ne facem, Buck?

Buck și-ar fi dorit să-i fi putut răspunde la întrebare. De obicei, el avea o soluție pentru orice dilemă, iar inspirația fusese

semnul distinctiv al carierei sale. Indiferent de piedici, el reușise să se descurce în orice situație, oriunde s-ar fi aflat în lume. Acum, cu proaspăta și tânăra lui soție alături și neștiind unde aveau să locuiască sau cum aveau să se descurce, Buck se simțea dezorientat. Tot ce își dorea era să se asigure că Rayford și Amanda se aflau în siguranță, în ciuda meseriei periculoase a lui Rayford, să ajungă în Mount Prospect pentru a vedea ce se întâmplase cu enoriașii Bisericii New Hope Village și să le povestească tragedia care se abătuse asupra îndrăgितului lor pastor.

Buck nu avea niciodată răbdare atunci când rămânea blocat în trafic, însă situația de față era disperată. Strângea din dinți și gîtul i se încordase, în timp ce mîna i se încleștase pe volan. Automobilul de ultimă generație fusese creat pentru a putea fi manevrat cu ușurință, însă modul în care se deplasa în intersecția aproape blocată făcea ca motorul deosebit de puternic să pară o forță încătușată.

Deodată, o explozie puternică zgîlții automobilul în care se aflau cei doi și aproape îl desprinse de pe osii. Buck nu s-ar fi mirat dacă geamurile s-ar fi sfărîmat în jurul lor. Chloe țipă și își ascunse capul la pieptul lui Buck, în timp ce acesta scruta orizontul, încercînd să afle cauza exploziei. Cîteva mașini din apropiere părăsiră repede carosabilul. Buck zări în oglinda retrovizoare un nor care începea să se contureze pe cer ca o ciupercă, undeva, deasupra Aeroportului Internațional O'Hare, aflat la cîteva mile depărtare.

Postul de radio CNN/GCN începu să transmită relatări despre deflagrație aproape instantaneu:

– „Acum o știre de la Chicago: sediul postului nostru de radio de acolo a fost distrus de o puternică explozie. Încă nu se poate spune dacă acesta a fost un atentat provocat de forțele de ordine sau o reacție a trupelor Comunității Globale. Am primit atît de multe știri referitoare la incidente violente, acte de vandalism și vărsări de sînge în majoritatea orașelor

importante din lume, încît este aproape imposibil să ținem pasul cu evenimentele...”

Buck privi repede în urmă și în lateral. De îndată ce mașina din față i-a făcut loc, el a tras de volan spre stînga și a apăsat pedala de accelerație. Lui Chloe i se tăie respirația în timp ce mașina trecu peste bordură și traversă un șanț. Buck conducea acum pe trotuar și depășea șiruri lungi de mașini care de-abia se mișcau.

– Ce faci, Buck? îl întrebă Chloe, în timp ce de-abia reușea să se țină de bordul mașinii.

– Nu știu ce fac, draga mea, dar știu ce nu fac: nu stau blocat în trafic, în timp ce iadul s-a dezlănțuit pe pămînt.

Gardianul care îi făcuse lui Rayford semn să oprească în dreptul pasarelei ducea acum bagajele acestuia și ale Amandei în elicopter. Ghemuindu-se sub elicele aflate în mișcare, traversă împreună cu soții Steele o pistă scurtă și ajunseră în dreptul unei clădiri din cărămidă cu un singur etaj, aflate pe marginea uneia dintre pistele principale. Crăpăturile din asfaltul pistei erau pline de buruieni. Un avion Learjet de mici dimensiuni se afla în apropiere de elicopter, iar Rayford observă că locul pilotului nu era ocupat și că motoarele nu erau pornite.

– Sper să nu se aștepte să pilotez chestia aia! strigă el către Amanda în timp ce intrau în clădire.

– Nu vă faceți griji în această privință, interveni gardianul care îi escorta. Pilotul care l-a adus aici vă va duce la Dallas, unde se află avionul pe care îl veți pilota dumneavoastră.

Rayford și Amanda fură invitați să ia loc pe niște scaune din plastic viu colorate, aflate într-un birou mic, decorat modest, în stil cazon. Rayford se așeză și începu să își maseze genunchii cu atenție. Amanda începu să se plimbe încet prin cameră, oprindu-se doar atunci cînd bărbatul care îi escorta îi făcu semn să ia loc.